

er oplyst, at det var paa Grund af Sygdom hos Ordføreren, at dette ikke skete, og det var jo en Forhindring, som han ikke bærer Ansvar for, men vist og sikkert er det . . . (Berntsen: Thingets Oplysning). Jeg har ikke rettet noget Angreb imod den ærede Ordfører. Hvad Thingets Oplysning angaar, vil jeg forresten sige, at det var den 21de Oktober, Sagen gik i Udvalg, at Thingets Oplysning skete i Begyndelsen af Januar, og hvis den ærede Ordfører altsaa ikke var bleven syg — det gaar jeg rolig ud fra efter de Oplysninger, jeg har faaet fra selve den ærede Ordfører — vilde der ikke være kunnet anføres nogen anden Grund til, at vi efter 2 Maanedes Forløb ikke vare naaede saa vidt, at vi kunde have endt Sagen, især naar og da man, efter hvad der var oplyst, havde i Sinde at ende Sagen med en Forkastelse. Jeg vil da sige derom, at det forekommer mig meget uheldigt, at man ikke inden Valgene kom til en Forkastelse af Middegrundsforslaget, og jeg kan saaledes, som Forholdet nu er, ikke se nogen Grund til paany at sende Sagen i Udvalg. Det forekommer mig bedst stemmende baade med den politiske Stilling, som vi indtage, med Folkethingets Værdighed og med Sagens Realitet, at vi nu uden videre ved første Behandling forkaste Forslaget og altsaa negte det Overgang til anden Behandling. Jeg indser ikke, at det, der er blevet sagt af den ærede Medlem fra Beire, om, at der formentlig kunde gjøres Betæneligheder gjældende imod Sagens tekniske Side i saa Henseende, kan være af Betydning, jeg har jo allerede udtalt, at jeg ikke tror, at der vil være nogen væsentlig Fordel for os i at behandle denne Del af Forslaget. Jeg tror alligevel aldrig, at det vil lykkes os at hamle op med den nuværende Krigsminister i de Svar, som han altid vil have paa rede Haand lige overfor de Spørgsmaal, som rettes til ham; han har jo allerede givet os en hel Bunte Oplysninger, som han refererer sig til, henholder sig til lige overfor de tidligere Spørgsmaal, som ere stillede til ham af Udvalget. Han vil altid efter min Mening være heldigere stillet end vor Ordfører i en saadan Sag. Naar vor Ordfører kan anføre en enkelt Betænelighed, vil Krigsministeren allerede her i Salen have en hel Stab af Officerer til sin Raadighed — vi vide, at de i næsten alle Grader ere repræsenterede her i Salen — samt udenfor Salen hele den militære Sagkundskab i Ryggen, som han er Herre over at lade rykke frem, naar og hvor og hvorledes det lystre ham. Uden at overse de Herrer's Duellighed, som have Sagkundskab paa det artilleristiske og

fortifikatoriske, det rent krigsvidenskabelige Omraade — jeg tilstaa aabent, at jeg ikke har nogen Kundskab paa dette Omraade — tror jeg ikke, at det kan være Folkethingets Sag at vise Sagkundskab paa dette Omraade. Det kunne de Herrer ikke forlange af os, og vi ville ikke kunne staa os i en saadan Kamp mellem Ministeriet og Folkethinget. Det vilde gaa os saaledes, at vor Ordfører saa at sige vilde være bebødnat med en lille Pistol, medens det, naar vi hørte den ærede Krigsminister komme, vilde lyde som en hel Kanontorden af Projektiler. Det vilde gaa os, som det vil gaa Kjøbenhavns Befæstning, naar den bliver angreben af en Fjende, vi ville blive de Smaa, og vi ville ikke faae Laurbær at vinde i denne Kamp. Men da jeg saaledes ikke anser det for formaalstjenligt eller nyttigt for Folkethinget at behandle Sagens rent tekniske Side, veed jeg ikke, hvad der er at betænke sig paa. Jeg begriber ikke, hvorfor vi skulde lade Sagen gaa i Udvalg denne Gang. Det Hele synes mig at være et Led af Kjøbenhavns Befæstning, der her foreligger for os. Selv om det ikke nævnes fra ministeriel Side, selv om det i Diebliffet betegnes som Søbefæstningen og omhyggelig holdes ude fra Landbefæstningen, kan Ingen af Oppositionen være i Tvivl om, at vi nu skulle til at stemme over det sidste Led af Kjøbenhavns Befæstning, det, som mangler i det, man har bygget provisorisk (Krigsministeren: Det er en Forbedring af det første Led). Den ærede Minister siger, at det er en Forbedring af det første Led, og det skal jeg gjerne gaa ind paa, thi det, der for mig er det Afgjørende at slaa fast her, er, at det er Kjøbenhavns Befæstning og intet Andet, der foreligger her. Man maa erindre, at Kjøbenhavns Befæstning er bygget paa Trods mod Folkethinget, til Haan for den største Part af Landets Borgere, og for Benge, som Rigsdagen ikke har bevilliget, men som Ministeriet har taget selv. Det er det Afgjørende her. Det vil ganske vist ikke kunne falde mig ind at debattere en saa fjendt og ubdebatret Sag som Kjøbenhavns Befæstning og særlig vil jeg ikke gjøre det med den høitærede Krigsminister. Det ser jeg ikke nogensomhelst Nytte af i Diebliffet. Der er ikke en Benstreemand her til Lands, som ikke har taget Stilling mod Kjøbenhavns Befæstning, og den, der vil tage Stilling for Fæstningsanlægget, er ikke Benstreemand. Jeg tror, at her have vi netop den Ting, som sætter Stellet mellem Høire og Venstre. Høire har nemlig hele Fæstningen og hele Agitationen, den Agitation, hvori Høire talder sig selv ædle Patrioter, fædrelandskjærlige, og benævner os Benstre-